

2.

Španělé nám povolili pohyb po celém ostrově Tenerife. Pověřil jsem inženýra Monneronta a fyzika Lamanona výstupem na Pico de Teide, zapsal si La Pérouse.

Předtím dost dlouho váhal. Španělé ho totiž od jeho úmyslu zrazovali. „Ta hora přivolává neštěstí. Člověk má být pokorný, nepřibližovat se ke zlému.“

Nakonec se ale La Pérouse rozhodl. Nebude přece věřit pověrám! Je vzdělaný, civilizovaný člověk.

„Poznatky o této hoře zaznamenáme do mapy,“ řekl

vědcům. „Cesta na vrchol Pico de Teide bude trvat tři nebo čtyři dny. Musíte koupit muly a najmout průvodce. To nebude lehké. Španělé tvrdí, že až nahoru jít nelze. Prý to Bůh zakázal,“ řekl La Pérouse.

Vědci se zasmáli.

„Bůh Španělů je asi jiný než Bůh Francouzů, řekl Monneront. „Náš Spasitel objevy nezakazuje.“

A tak k tomu došlo. Byly zakoupeny silné muly, byli najati čtyři mladíci, pastýři horských stád. Doprovodí Francouze na půl cesty. Dál ne.

„Na vrcholu jsou ďáblová písmena. Kdo je spatří, toho potká neštěstí,“ řekl jeden z nich.

„To bude zajímavé, dovědět se, co ďábel píše,“ zamumlal Monneront – a Lamanon se jen usmál.

Vyrazili brzy ráno. Průvodci prosekávali cestu mezi palmami. Úzká stezka byla zarostlá liánami. Kolem poledne však palmy zmizely, nahradily je vinice. A také se ochladilo.

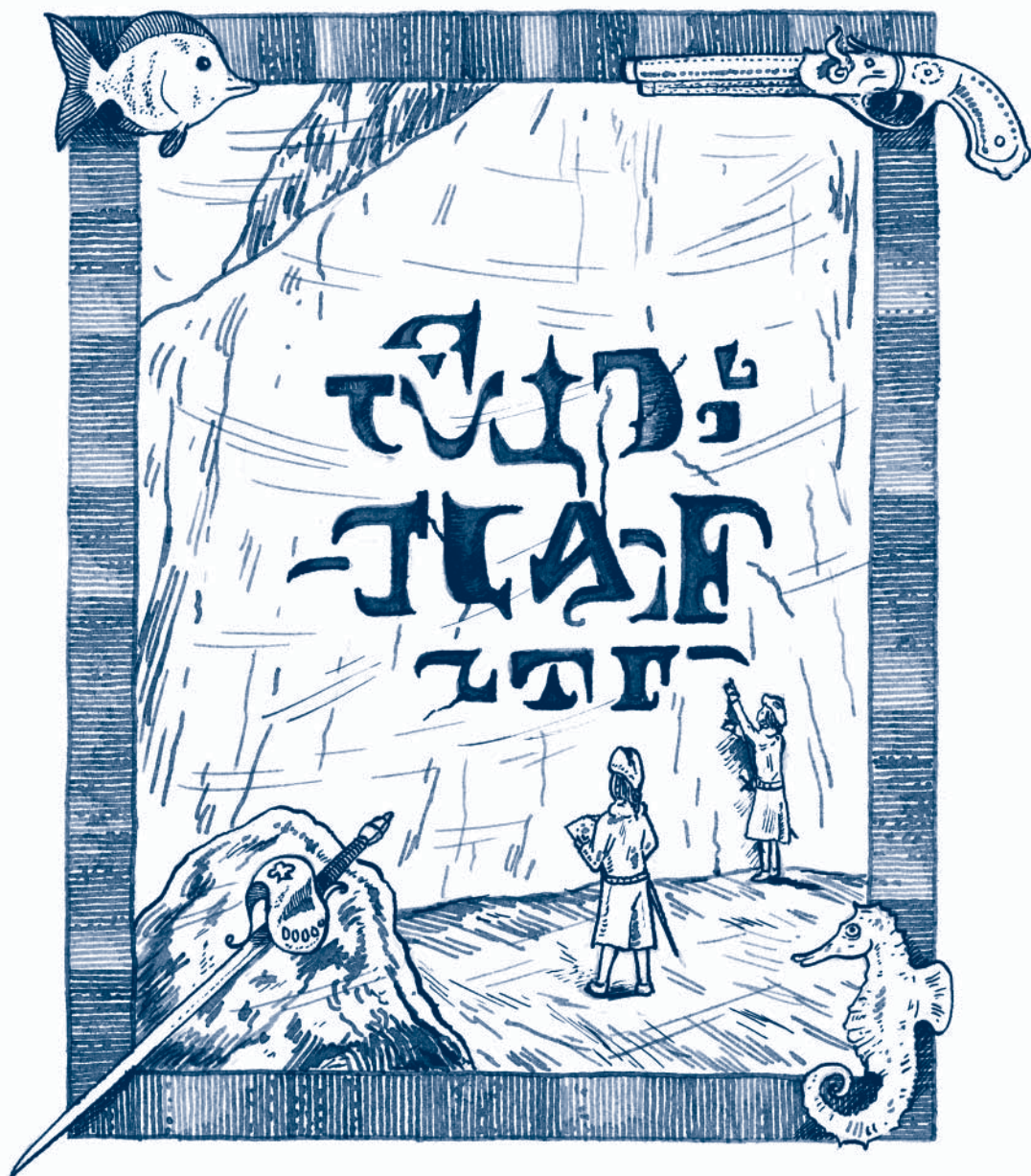
Po krátkém odpočinku se muži vydali dál. Stoupání bylo stále příkřejší. Lamanona, malého, slabého muže, přivázali průvodci na mulu. Už jim nemohl stačit.

Přespali u ohně a druhý den pokračovali ve výstupu. Před nimi se objevil borový les.

„Neuvěřitelné! Jako bychom byli v jiné zemi. Na jednom ostrůvku tolik různých podnebí!“ žasl Monneront.

Bylo čím dál chladněji. Noc strávili u ohně, skrčeni u teplých, spících mul. Další den zmizely i borovice. Mezi balvany rostl jen mech.

Muly už nedokázaly jít dál, cesta byla příkrá. Dva průvodci zůstali se zvířaty, druzí dva pokračovali s Francouzi v cestě. Ale jen do chvíle, než spatřili mraky na vrcholku hory.

„Dál nepůjdeme!“ řekli.

Marně Monneront nabízel pětinasobek, pak i desetinasobek odměny.

„Nechceme vydat duši ďáblu,“ bylo jediné, co muži stále opakovali. Otočili se a vrátili se k mulám. Monneront a Lamanon se rozhodli jít dál. Písmena na špičce hory? Nesmysl!

Cesta byla ještě příkřejší. Už nemohli jít vzpřímeně. Lezli po čtyřech. A před západem slunce se zastavili před svislou skalní stěnou.

A tam byla. Písmena. Do skály byl vytesán nápis v neznámé řeči.

„Tak nám nelhali...“ vydechl Lamanon.

„Ale že by to psal sám ďábel?“ ušklíbl se Monneront.

Lamanon neodpověděl, pečlivě kreslil podivné znaky do svého zápisníku.

Dál jít nemohli. Stěna přehradila cestu k vrcholu. Sestup byl stejně namáhavý jako výstup. Oba vědci dorazili na loď prokřehlí a vyčerpaní. Podali kapitánovi zprávu a zhroutili se. Několik dní strávili na lůžku.

A La Pérouse prohlížel nápis. Četl ho každý večer. Snažil se pochopit, rozluštit to tajemství. A náhle dostal strach. On sám na vrchol Pico de Teide nevystoupil. Ale ti dva muži tam šli na jeho rozkaz. On je přivedl ke zlému.

Synu můj, nevycházej na cestu s hříšníky, zdrž nohu svou od stezky jejich, stojí ve Starém zákoně. A on toho nedbal...

3.

Dne 30. srpna jsme opustili přístav u Tenerife, stojí v kapitánově deníku. Chci obeplout mys Horn, co nejdříve to půjde.

Ale počasí výpravě nepřálo. Rovník přepluli až 29. září, ale jakmile se tak stalo, začali se připravovat na oslavu. Sváteční oběd, nové šaty a boty...

Nic z toho se nekonalo. Lodě zůstaly stát v naprostém bezvětrí. Voda se leskla jako olej. Bylo nesnesitelné vedro. Každý muž vyhledával stín.

Pak se objevil černý mrak. Zahřmělo, blesk stíhal blesk. Boží trest, napadlo kapitána. Ale bouřky jsou přece v těchto končinách časté!

La Pérouse věděl, že lodě jsou zranitelné.

„Spusťte z vrcholů stožárů do vody řetězy!“ nakázal. „Tak blesky sjedou do nich a neohrozí naše lodě.“

Do řetězů blesk skutečně každou chvíli udeřil. Astrolabe i Boussole se zmítaly v obrovských vlnách, hrozilo, že se převrátí.

La Pérouse na kapitánském můstku vydával strohé rozkazy.

„Vyvalte sudy! Chyťte dešťovou vodu!“

Nebylo to snadné. Slaná voda se valila po palubě, podrážela mužům nohy.

Přesto námořníci dokázali sudy naplnit. Zásoba to bude na mnoho dní!

Konečně bouře ustala. Ochladilo se, začal foukat vítr. Fregaty se daly do pohybu, neutrpěly žádnou škodu.

Jsem hlupák! pomyslel si La Pérouse. Podléhám zbytečným obavám, děsím se jako ženská. Dáblova písmena! Jaký vzkaz by tak ďábel mohl zanechat?

A navíc: Lamanon se dobral možného vysvětlení!

„Mám za to, že ten nápis na skalní stěně zanechali Guančové, původní obyvatelé ostrova Tenerife. Španělé, kteří si ostrov podmanili, vybili Guanče do jednoho, nešetřili ani ženy a děti.“

Ano, Španělé měli pušky, domorodci jen dřevěná kopí. Nechtěli se vzdát svých bohů, nechtěli přijmout křesťanství. Proto museli zemřít.

Ale dokázali by tito polonazí divoši číst a psát? Dokázali

by vytesat nápis do skalní stěny, když měli jen dřevěné nástroje?

Nebudu na to myslet, rozhodl se La Pérouse. Mé lodě vyvázly z bouře, je čas na oslavu!

Dal jsem rozkaz kuchaři i správci skladu, aby muže obdávali, zapsal si do deníku. Nováčky, kteří pluli přes rovník poprvé, poléval z vědra pán moří Neptun – přestrojený námořník. Jeden z mužů hrál na housle, ostatní tančili. Byl to hezký den.

Když nastala noc, pohlédl La Pérouse na oblohu. Nad hlavou mu zářil Jižní kříž. Jsou za rovníkem. Čert vem všechny obavy!